

Ἀπολειφάδι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐμεινε ἀπὸ τὸ πλύσιμο μιὰ πολειφάδα Κορινθ. Τοῦ ὅσκα μιὰ πολειφάδα σαπούνι Κονίστρ. Ἐρριξα μιὰ πολειφάδα ἔς τὸ χαράνι γιὰ τὴν πλύσι Γέρμ.

ἀπολειφαδάκι τό, κοιν. πολειφαδάτσι Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) πολειφαδάκι Πελοπν. (Κίτ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀπολειφάδι.

Μικρὸν ἀπολειφάδι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐν ἀπολειφαδάκι σαπούνι κοιν.

ἀπολειφάδι τό, κοιν. ἀπολειφάϊ Κάμπ. (Ἐλυμπ.) ἀπολ'φάδι Σκύρ. ἀπολ'φάδ' Μύκ. ἀπολ'φάδ' βόρ. ἰδιώμ. πολειφάδιν Κύπρ. πολειφάϊν Κύπρ. Ρόδ. (Βάτ.) πολειφάδι σύνηθ. πολειφάδ' Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.) πολ'φάδ' Θράκ. Πάρ. (Λεῦκ.) πολ'φάδ' βόρ. ἰδιώμ. πελειφάδι Κωνπλ. πελονφάϊ Ρόδ. (Βάτ.) ἀπογλειφάδι Κύθηρ. κ. ἄ. ἀποβλειφάδι Πελοπν. (Καρδαμ.) ἀποχλειφάδι Τσακων. ἀποχλειφάδι Τσακων. ἀπολειφάδι Πελοπν. (Κίτ.) ἀποπλειφάδι Πελοπν. (Καρδαμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαλειφάδιον < ἀπαλείφιον, ὁ ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ παρ' Ἡσυχ. οὐσ. ἀλείφιον· ὃ χρῶνται οἱ ἀλείπτται. Ὁ τύπ. ἀπογλειφάδι κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ γλείφω, ὁ δὲ ἀποβλειφάδι ἐκ τοῦ ἀπογλειφάδι κατὰ μετάθεσιν καὶ ἀντιμεταχώρησιν τῶν δασέων. Ἰδ. ΓΧατζιδ. Ἀκαδ. Ἀναγν. (1924) 1,475. Πβ. καὶ ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 370. Τὸ ἀποχλειφάδι ἐκ τοῦ ἀποβλειφάδι κατ' ἀμοιβαίαν μετάθεσιν τῶν συμφώνων β καὶ χ, τὸ ἀπολειφάδι κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ λείχω, τὸ δὲ ἀποπλειφάδι κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ πλύνω.

1) Ὑπόλειμμα, μικρὸν τεμάχιον σάπωνος χρησιμοποιοῦντος εἰς πλύσιν, συνεκφερόμενον πολλάκις μετὰ τῆς λ. σαπούνι χάριν ἐντονωτέρας δηλώσεως τῆς ἐννοίας κοιν.: Μείνανε ἀπὸ τὴν πλύσι κάμποσα ἀπολειφάδια. Πῆρ' ἐν ἀπολειφάδι σαπούνι κ' ἐπλυνε τὰ χέρια του κοιν. || Φρ. Ἐγινε σὰν ἀπολειφάδι (ἐπὶ τοῦ καταστάντος κατίσχνου) κοιν. Συνών. ἀπογλείμμιδο, ἀπόγλυσμαν, ἀπογλύσμιν 1, ἀπολειφάδα, ἀπολείφαδο, ἀπολείφιν, ἀποσάπουνο.

2) Μικρὸν ὑπόλειμμα πράγματος, ὑπόλοιπον Ἡπ. Ρόδ. (Βάτ.) κ. ἄ.: Πολειφάϊν τυρὶ Βάτ. Συνών. ἀπομεινάδι, ἀπομεινάρι. β) Πρᾶγμα ἀσήμαντον καὶ ἀνάξιον προσοχῆς Θράκ.: Τί πολειφάδι κι αὐτό! 3) Μετων. ἰσχνός, λεπτός, ἀδύνατος, συνηθῶς ἐπὶ καχεκτικοῦ Ἀμοργ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Κύπρ. Χίος κ. ἄ.: Πὸν τὴν κακίαν του ἡ μουτισούνα του ἐγίνην πολειφάδιν Κύπρ. Ὅντες ἤμανε μικρός, ἔνα πολειφάδι ἤμανε Κονίστρ.

ἀπολειφαδιάζω ἀμάρτ. πολειφαδιάζω Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Βαμβακ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπολειφάδι.

1) Λεπτύνομαι ἔνεκα συνεχοῦς ἀποτριβῆς ὡς τὸ ἀπολειφάδι: Πολειφαδιάζει ὁ πάτος τοῦ παπουτσιοῦ - ἡ λεπίδα τοῦ μαχαριοῦ κττ. Δημητσάν. 2) Μεταφ. καταβάλλομαι, ἐξαντλοῦμαι Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Βαμβακ. Βούρβουρ.): Τί πολειφάδιασες, μωρή, ἔτσι; Βαμβακ. Πολειφάδιασε πὸ τὴν ἀρρώστια Κονίστρ.

ἀπολείφαδο τό, Ἀμοργ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπολειφάδι.

Ἀπολειφάδι 1, ὁ ἰδ.

ἀπολειφαδώνω ἀμάρτ. ἀπολειφαώνω Κάμπ. (Ἐλυμπ.) Μέσ. πολειφαών-νομαι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπολειφάδι.

Κάμνω τι νὰ ἀποτριβῇ, νὰ ἀποξεσθῇ, νὰ καταστῇ ὡς ἀπολειφάδι ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐπολειφάωσε τὴ σιράτα (ἐπὶ τοῦ πολλάκις βαδίσαντος τὴν αὐτὴν ὁδὸν) Ἐλυμπ. Ἀπολειφωμένη εἶν' ἡ πέτρα μὲ τὸ ἄμε κ' ἔλα αὐτόθ.

ἀπολείφιν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ παρ' Ἡσυχ. οὐσ. ἀλείφιον.

Ἀπολειφάδι, ὁ ἰδ.

ἀπολειψανωμένος ἐπίθ. Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λείψανο κατὰ τὰς μετοχ. τῶν εἰς - ὦνω ρημάτων.

Ὁ κίτρινος ὡς λείψανον, ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ νεκροῦ: Ἀπολειψανωμένο τὸν εὐρῆκ' ἀπὸ τὸ φόβο δον. Ἀπολειψαμένη ναι ἀπὸ τὴ γάκητά τζη.

ἀπολειψιά ἡ, ἀμάρτ. πολειψιά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολείπω.

Ἐλλειψις, σπάνις: Τὸ σιτάριν - τὰ καρύδκια φέτος ἐν πολειψιά. Καὶ κατὰ γενικ. Ἐν πολειψιάς φέτι κλπ. || Παροιμ.

Σ τὴν πολειψιάν τῶν κορασιῶν μιὰν ρκὰν ἐπαρακάλουν τὸ ἐκ-κρέμ-μαξεν τὰ θείλη της σὰν τὰ φτερά τοῦ γάλλον.

ἀπολειώνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. λειώνω.

Διαλύομαι τελείως: Ὅ,τι ν' ἀπολειώσῃ τουτοῖνὰ τὸ σαπούνι θὰ σοῦ δώσω ἄλλο.

ἀπολέμητος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ. ἀπολέμετος Πόντ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπολέμητος.

1) Ὁ καθ' οὗ δὲν ἔγινε ἐχθρική ἐνέργεια ἢ καταδίωξις ἐνθ' ἄν.: Οὐλτις ἐπολέμεσεν κι ἀβούτον ἐφῆκεν ἀπολέμετον Πόντ. Δὲν τὸ παραδίνομε τῶν Τούρκων ἀπολέμητο Ἀρχ. Μακρυγ. 2,87. 2) Ὁ μὴ πολεμήσας Ἀθῆν.: Ὁ δεῖνα πῆγε κ' ἐγύρισε ἀπολέμητος, μόνο ποῦ ντύθηκε στρατιώτης.

ἀπόλεμος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπόλεμος.

Ὁ ἄπειρος πολέμου: Ποίημ.

Κοντάρι μακροκόνταρο, ἔς τὸ χέρι μου κἀνένας

ἀσάλευτο καὶ ἀπόλεμο δὲν ξάνοιζεν ἐσένα

ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. * 26

ἀπολέξιμον τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολέκω, δι' ὁ ἰδ. ἀπολυῶ.

Τὸ νὰ μένη τις ὀπίσω, ὑστέρησις.

ἀπολεπιδίζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λεπίδι. Πβ. μεταγν. ἀπολεπιδοῦμαι.

Ἀπολεπίζω, ὁ ἰδ.

ἀπολεπιδισμα τό, ἀμάρτ. ἀπολεπιδιγμαν Πόντ.(Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολεπιδίζω.

Ἀποβολὴ τοῦ φλοιοῦ. Συνών. ξεφλούδισμα.

ἀπολεπίζω Πόντ. (Οἶν.)

Τὸ μεταγν. ρ. ἀπολεπίζω.

Ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν. Συνών. ἀπολεπιδίζω, ξεφλουδίζω.

ἀπολέρι τό, ἀμάρτ. πολέρι Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. λέρα.

Πληθ., τὸ ἀπομένον ἐκ τῆς πλύσεως ἀκάθαρτον ὕδωρ.

ἀπολευκαίνω σύνηθ. πολευκαίνω Κάμπ. κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἀπολευκαίνω.

1) Πλύνων τι λευκαίνω Κάμπ.: Ἄσμ.

Ὡς ἦτον κάψες φοερές τοῦ Μάι τοῖς ἡμέρες, μιὰ παππαῖα πολεύκαινε μὲ τρεῖς της θυγατέρες.

